

Nerostite cuvinte

**Ne purtăm felul de a fi ocrotitori
Sub sticla lunii agățată –ntr-un plop înalt.
Nu știm când anume trec munții
Amurgul de fum și grâul în pelerinaj.**

**Nerostite cuvinte sunt înțelese de pietre
Și ajung la noi în mirifice semne
Precum semnul pământului
În dulceața rodului.**

**Suntem fără să știm cimpoieri peste cenușa
În spații siderale cu alte sărbători
Necunoscute păsări noi le primim acasă
În rugă ploii și-n vamele de cântec.**

Policromie

**Frumusețea unei clipe
O păstram tainic undeva,cât mai aproape
De inimă
Acolo înfloresc clipele,
Minuni existente în graiu în flori de soare apune
În privirile adânci ale râului
Ori în primii pași ai pruncilor.
Policromia anotimpurilor
În fiecare zi se schimba.
Imagini noi ardente exerciții
Pe arcade de milenii
Clădesc veșnicia în fiecare secundă.**

.

Clișeu

**Ce curios mi se părea
Că zăresc un copac cu cuib de cuci
Tot mai adânc era ceasul unui cânt
cântat cândva pe lunci
de mame și prunci**

**Atât de aproape e primul plâns al viței
E mai înspre noi bobocul floral al rodului
Dimineți pierdute în sevă de crini
Se ridică cum flăcările în semnul șarpelui
Și înfloresc în cântecul cucilor
Pe ramuri verzi ,subțiri.**

Dansul ierbii

**Iarba verde, iarba de mărgean
A crescut frumoasă, nalta, grasă
Scăldată în rouă de albastru
Râde dimineața, iarăși, iarăși.**

**Iarba aceasta atât de cuminte
A crescut în urma viorilor.
Intru întâmpinarea mieilor sub luna
Pe stâncării neatînse de clopote vii
Peste marea cea verde sclipesc coasele
Ca niște oase albe din aripe însetate
de înălțimi.**

**Cosașii ! Au sosit cosașii să mângâie iarba de mărgean
Cu brațe stăpâne ,sfîțesc căderea ierbii.
Miroase a crud , a verde proaspăt
Înmuiat în pânze albe, nedisimulate,
necercetate, auzite doar-.**

**Dansul acesta al ierbii
Săltat în poloagele verii
Ne aduce aproape vârstele ce au fost
Și cele ce se pregătesc de sărbătoare ,
Cinstire ție iarba, iarba mea de acasă.**

În umbra

Stăpânii casei au plecat pregătiți
La o nuntă undeva în ierburi ;
nu s-au mai întors e semn că i-au prins ploile.
Poate de aceea iarba crește în numele lor
Și drumul de apropiere e plin
De frunze întârziate.

Cenușa vânt la margine de vreme
Se cerne peste flori pe prispă casei ;
Cercuri de fum pe jumătate arse
Desfac ceară apusului din somnul vitei ;

La ore târzii,singuratice umbre
Vestesc
Câinele părăsit
Că mai e puțin până mâine ,
dar stăpânii lui nu se vor mai întoarce
vreodată.

Călătorie

Ard potirele verii în grau
Trec pe deasupra zvonuri de aripi
Păsările cântă în cuiburile pietrei
Înainte luminii, mai departe de mine

De atâta freamăt ochii mângâiați
zăbovesc în pădurea de sticlă
de dincolo de zare răzbate albastru
un dor nelacrimat de soare
Sub geană de drum apare
Măicuță bătrână cu brâu
Șters de râuri
În voal înflorat valurile duc la vale
Inima orelor în amiaza fântânilor.

Ultima ninsoare

Ultima ninsoare am acoperit-o în ape.
Sufletul să mi-l spăl în fiecare duminică
Cu ochii rotunzi mama mai spera o zi
S-arunce muscate roșii în cușca leilor
Ce au devastat toate amintirile .

În cuiburi sub lună au crescut puii
Păsării nevinovate cu pene de ceară
Mă aplec sfioasa în zăpadă ascunsă
Și las puii să-și depene argintul fără de păcate.

Poate va mai ninge mâine,
la o margine de cer ,cine știe ce va fi.....

Așteptare în alb

**La fântâna miresei apa e adusă de miri
Tinere fete varsa ulcioare pe poale
Prigorii prea albite de zbor zăbovesc
Neliniștite în palma nuntașilor.**

**Se rotesc crinii albi prea aproape de prag
Trei regine cu diadema de sori
Ating abia pragul albastru
Luminate de șoapte
Și stau apoi
Pe o margine de clipă
Cu sprinceană de-o aripă
De pe un crâmpei de cer.**

Vis

Coboară agale turmele păscute
Păstori bătrâni cu anii pe toiag
Își pun alături la margine de stele
Privighetoarea lor din glasul obosit

Cu ochii –n calendarul nopții
Mai speră încă în ploile adormite
De atâta dor prin fluiera ce-au tors
Își uită tâmplele în muguri
Ca pe-o chemare viitoare.

E ceasul de tacere-un gând că o povară
Le trece-n geana precum un brad secăt de un fulger crud.
De mult târziu în oase bătrânii asteapa focul dintre stele
Ca pe o chemarea dintre ape...

Se aude un cântec stins de dincolo de turle
-Logodna dimineții cu asfințitul -
Pe treptele înierbate coboară calendarul
O nouă primăvara își țese răsăritul .

Tablou

**Pe scara dimineții
Turmele cerului pornesc
Către vale.
Strigătul zăpezii răspunde tăcerii
Îngerilor triști
Cu aripa de aur
Fecioare blânde torc
Fir tremurat
În fuiorul Zilei
Pe dunga de sălcii
Coboară agale,
legănându-se ,- iarna.**

De toamna

Se netezește zărea cu rapsodia toamnei
Rosita furca lumii rotește minutare
Ecouri de romanțe renasc albe poeme
Pe cercurile frânte ard gene arămii

E-o clipă de-nviere, e un început de cer,
Oglinzile de cântec își urca zestrea –n ciuburi.
Cu flautul de sânge al arselor cărări
Veghezi tâmplele toamnei, vestind o lege nouă.

Amiezile scăldate vând oiștea de brumă
Sărutul roșu al viei se limpezeste-n vârste
Aprinsele ecouri prin aburii de huma
Vestesc mirarea toamnei sub arsele marama.

... Ecouri de romanța trec luminate-ncrang,
Pe strune mângâiate se lasa calendarul ;
Spre treptele de cer se plămădesc culori,
Vestalele Luminii își cauta Începutul.

Iarnă

S-a-ntors iarna pe poteci
Îmbrăcată-n straie reci.

- Iarna cu față de sloi ,
Ce mai cauți pe la noi ?

Du-te-n nori și du-te-n stele
Lasă-mi potecile mele
Să se umple de verdeață,
Nu de troiene și ceață

Iarnă,hai , pleacă ,te du -
Du-te când îți spun,de nu-
Te-oi inchide-ntre păduri

Și de acolo să te-nduri
Să ne lași cu primăvara
Și cu vara ,dulce vara ...

-Du-te iarna sănătoasă
Că nu am lemne în casa
Nici în soba nu e jar
Iarna fără de habar...

Afară când este frig
N-am putere să mai strig
N-am cojoc să mă îmbrac ,
Iarna , nu mai sta în prag.

Toamna cânta o mandolină

**-Dati-mi ulciorul albastru ,
Strigau crăiesele nopții /
Și se făcea lumină
Și mare,- și intuneric-
Blestemele uitate
Se rătăceau în frunze, pe ape răvășite
Se răsuceau sub pietre.**

**O aripă a Lunii se legăna în vinuri
Nedeslușite cete de flăcări neîmblânzite
Cerneau păcatul lumii
Pe-o margine de toamnă.
Într-un colț de apă lina
Se aude încet o mandolină.**

**Lină,lină, toamna lină
Inima tu mi-o alină...**

Existenta

Să știm să înțelegem rostul iernilor
Altel, nu am ști ce este zborul
Căderea aripilor dacă n-am pricepe,
Nu am cunoaște vreun cântec.

A fi înseamnă a înțelege.
Iată suprema virtute a ființei!

Dacă v om ști ca stânca e fulger,
ca piatra e rău,
ca zborul e punte,
ca pacea e cântec din noi,
ca noi suntem ca noi,

Atunci vom afla taina tainelor:
A înțelege înseamnă întâi chemare

Dor de sat

Satul meu leagăn din cer,
Tot la tine vin și cer...
Și-mi dai sătule de toate-
Mere, pere și bucate!

Când mă-ntorc la mine-n sat
Sunt tânăr și sunt bogat
În casa din deal, la mine ,
Nici unde nu e mai bine .

Iarba verde și laleaua-
Cerul lin ca viorea
Sunt cea mai scumpă avere
Satul meu , tu-mi dai putere .

Când m-aplec, satule-n vale,
S-aduc apa din izvoare ,
Lumina canta-n ulcior ,
Sătule, ești plin de dor !!!

Brazda când o-ntorc pe glie,
Zburda-n voie o ciocârlie,
Lanul auriu de crește ,
Bogatia-n sat sporește.

Satul meu proaspătă pâine
La tine vin azi și mâine,
Chiar de trec pe înserat,
Morărești , nu te-am uitat !

Satul meu dulce poveste
Cum a fost și nu mai este,
Mama în tine m-a crescut
Și eu lume n-am să uit .

Sătule , cetate sfântă,
Inima-n piept mi te cânta

**Sătule,sfânta cetate,
Cât te am , le am pe toate...**

**Satul meu leagăn albasru
Luminos precum un astru
Vin la tine și ma-nclin
Bucuros că un copil.**

**Sătule , cetate sfântă,
Inima-n piept mi te cânta
Cântecul e de vioară
Satul meu dulce comoara...**

Frumoșii mei cai

**Copitele cailor mei ard înnoptate cărări
Făramițează cu trupul lor sunete arse
La cuiburi uitate în iarbă
Flamande aripi deschid seifuri uitate**

**Frumoșii cai roșii adulmeca varul
Căzut în cercuri pe scară
Galopând vitejește că oștenii pe front
Caii mei topesc argint în copita.**

**Apoi pornesc în trap fierbinte
Într-un mileniu târziu
Căluții mei cu hamuri de catifea
Vor trece apoi pe la porți
Cu trăsuri fără roți.**

Regăsire

Ninsorile sunt risipite în veacuri,
Printre poeți cu alai de visători.
Cireșii în cămăși de mire întineriți de atâta floare
Răzbat nămetii înfloriți sub luna.

Păsări ce încă străjuiesc în cântec
Își pleacă aripi peste ulcioare
Se aude zborul nins, prea alb, ca un descântec
Și afară iarna, iar, s-a rătăcit în stele

Oglinzile speranța –n dimineața,
Își uita luciul albastru peste râuri
În cuiburi cresc albastre petece de Luna
Ispita spre porți deschise către soare.

Noi oamenii

Ne purtăm felul a fi ocrotitori
Sub sticla lunii agățată într-un plop înalt
Nu știm când anume trec munții
amurgul de fum și grâul în ode pripite

nerostite cuvinte sunt înțelese de ieri
și ajung la noi în tainice focuri
Precum semnul pământului
La hotar de lumină

Suntem poate fără să știm
Cimpoieri peste cenușa
În spații siderale cu aceleași sărbători
Ne ocrotim izvoarele cu stele

Necunoscute păsări noi le primim acasă
În rugă ploii și-n vamele de cântec
Vom fi oglinzi trecute-n vatră cu ulcioare
Fantastice grădini cu alai de visători

Înțelesuri

Nu avem dovezi că suntem îndrăgostiți
De râuri,
Mai ales că uneori pietrele uită să cânte,
Se tem să ne mai strige.

Nu știu de unde începe și unde
Se sfârșește setea de valuri

Când am deznodat taina neînțeleasă
Din sărutul merilor ,
Niciodată n-am crezut mai mult
În puritatea ninsorilor albastre.

Pentru iertare, am lăsat liliac ,
La șapte oglinzi – trecătoare
Spre amiază unui rău pierdut .
În cuib uitat sub dor

Lebede

O, blânde ape ,prea fericite oglinzi ancestrale
Când tainele nopții mai cercetează zborul
Coboară voievozii veseli
Pe arcușuri de visare
Lebede albastre cutreiera spațiul
Pe maluri liliacul roz își lasa petale
Sorocit cântec de ape colinda spre zare
Șoapte de rău se rup sub poduri de cer.

Ipostaze

Într-un colț mângâiat de prima brumă
-cosuri mari cu crizanteme mov,
galbene și albe-
daruri de regină.

Dans fantastic de lumina-

Florărese în prag de nunta
Cu părul mirosind a mere coapte

Dimineți ce foșnesc printre frunze

Aburite pahare tremura sub arcada de vită

Se limpezesc tăcerile cu semne.

Poveste

Ca o pasăre ninsă neliniștită de zbor
Se mistuie-n aspre nisipuri pragul
Aștept cântecul cocoșilor
În crucea de foc din mijlocul nopții
-aici ard porțile mari ale orelor-
sălbatică focuri prefac în poveste
învinsele tărâmurii ale argintului.
Nenumărate aripi cuprind sfioase
Hotarele grele și cantarul de piatră
Fâșii mai late de mătase trec prin pacea porumbului
Și teamă mi-e ca-n pădurile arse
Povesti nescrise încă zăbovesc sub clopote stinse
Pe lespezi țări se apleacă un curios curcubeu.

Rânduri

**Pe umerii albi ai miresei
E purtată icoana trecerii
Pe linii de râuri
Lacrimile vindecă
Pântecul uitării din floarea de soare**

**Teama de cântecul fals se va topi
Sub candelă aprinse bizar la miez de hotar
Mârâi nu știu încă pomul de argint
Și caută încă un izvor de stea.**

Vama aurie

În cântec toți gutuii se rotesc
Hora despletită a toamnei
Ce poartă-n plete
Salba grea de luna
Lumina ierbii și a pădurii zace
În tristă simfonie
Doar frunzele sărută
O ultimă plecare
De lebede sub bruma
Străine vămi nedumerite încă
Sunt doar gutuile pe ramuri.

Vama viorii

Cântecul meu nimeni nu pricepe
a-l înțelege
împletind graiul cu umbra
=zâmbetul meu cândva senin
Îl voi lăsa vama
Numai viorilor...

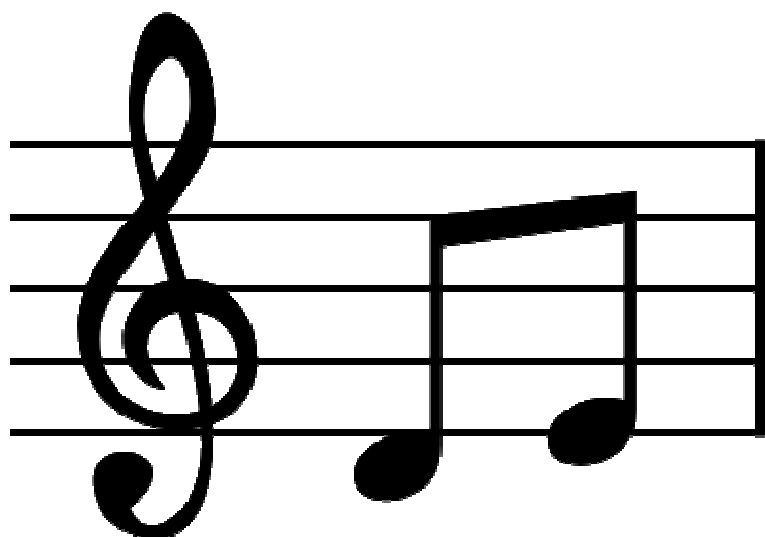
Desfrâu de septembrie

**Calul cel alb alarga pe cercuri
Copitele străbat poduri uitate
Desfrâu de septembrie
Potcoave de argint luminate.**

**Gutuii se înclină sub rând
Cascade de aur vibrează
Caii cei albi spulbera ceară
Noptilor grele peste pământ.**

Lăutarii izvorului

Râurile toate
Cu nestinsele pietre
Vor fi lăutarii
La primenirea luminii
Pentru că va sosi o vreme
Când vom fi copaci
Cu flori înțepenite de rouă
Ori rug aprins pe creștet

De cumpănă lunii.
întotdeauna noi vom fi
Datornici fideli numai izvorului
Nostalgica chemare e legea cugetării
într-o cantare veșnică ,divină.

Metamorfoza

**În loc de suflet
Să am un far imens tăind spirala zilei
În felii violete.
Lacrimile pământului
Încătușate în neliniști
Să fie drumul
Și ceata
Și lumina și pânza
Iriși ai corăbierilor pierduți
Sub inimi de salcâm.**

Primavara

**Trandafirii ,sublimi străjeri ai luminii
Întretaie uitarea
Cu puntea iubirii.
Crinii albi se întrec în galop imens
Arhangheli ai imensului cântec
Metaforă pentru iertare.**

Târziu

**La geamul tremurat de umbră
Încerci ușor încurcat
Să-ți ascunzi mâna mușcată
De inelul nezămislit încă**

**Trecând florile moarte
Am lăsat peste trup
Palma mea incandescenta
Și m-am cutremurat/**

**Eram departe însă
Cu jocul nostru fals
Între două salcii triste
s-a lăsat un colț de ceară.**

Tentativă

**Pe trepte abrupte de întuneric
m-am urcat
s-ajung la porțile zorilor
petrecând cu trupul meu umbre
și margini neatinse**

**suind mă întreceam cu caii văzduhului
și totul era ca o carte de argint necitita încă
curatele taine se stingeau
și apăreau mai puternic aprinse**

**drept plata am dat
bucetul apei de botez
ce curge veșnic lângă ceruri.**

Definim raul astfel

I. Dospite în izvoarele munților
Înnodate în ramuri de ploi
Altare supuse doar pietrei
Nestinsa trecere prin brâu de izvoare
Somn ferecat în maluri înflorite
Delir de curcubeie
Împletite-n mugurii dorminzi

ÎI.Neliniștite lacrimi de prunci
Murmur de lauri voievodali
Hotare de suflet pe albastre viori
Între nemărginimea pâinii
Și amiezile îngerilor
Cantec-vechi-descantec nou
Sub aripa lumii
Râurile sunt dimineți ancestrale
Luminate de crini .

Grâul și raul

De departe se vede o salbă de ape
Curg treptele vremii sub sete de rău
O mare de spice e lanul de grâu
Și raul agale începe să sape.

Se târa mereu spre lumină
Tot mai aproape de lanul de grâu
Nunta întreruptă e plânsul de rău
Când stinsa e matca lui lină

Se scutura spice în apa domol
A pâine miroase în aerul cald
În stinse viori pe apa din văd
Doar peștii cei roșii se învârt rotocol.

Rotatele valuri încep a se frânge
Doar ploaia de vara își țese perdeaua
Nisipul fierbinte sub valuri se stinge
Iar răul floreste precum viorea.

O nuntă sfințita e apa de rău
În cer de oglinzi și de rouă
El oda luminii ne dăruie nouă
de aceea m-aplec la lumină,
la grau
și la rău .

Mirificul cântec

**Privirea e o lacrimă
Din potirul stelelor
Pașii culeg
Soarele inimii
Smulsă,creasta răsăritului
Va întrupa
Mirificul cântec.**

Ceas de taină

**La ceas de taină pe co;lina
Se leagănă gutui în ape
Adoarme vara prin lumina
Și toamna băntuie pe pleoape**

**Privește iar surâsul viei
E șoaptă dulce de chemare
Se aprind mătășurile gliei
Într-un văzduh de lumânare**

**Tresar alături mere roșii
Sub rare frunza palpitând
Și păsări albe în depărtare
Ne poartă dincolo de gând.**

Glas de Argeş

Din somnul greu al tainicului ceas
Răzbate o chemare către mine
Ascult şi azi al Anei palid glas
Chemându-mă la Argeş , la Zidire

Şi-acum se aude plansu-n var curat
Manole e un brad lângă fântână
Rotindu-se suav bărbat
În drumul şi mai nalt către lumina

Iar spre grădini lumina joacă-n rău ;
La Argeş sus,legenda înfloreşte
Şi Ana doarme lin ca într-un lan de grâu
Cu trupul sau Cetatea străluceşte .

Din zidul gros al falnicului ceas
Răzbate dulce graiul printre noi
Ascult şi azi al Anei bun rămas
Ce a vegheat prin secole şi ploi.

Cinstire dimineții

**Totdeauna , rotirea dimineții
În pacea fluturilor
E plecăciune pentru veghe,
pentru muguri
ori pentru speranțe.**

**Cinstire tuturor dimineților ,
-lor , rotunde poteci
Sub hora de crini-
În logodirea amiezii
Cu aripa arsă de fluier.**

**Cuvine-se cărare neostenită
Sub crucea zorilor
Ce știu să înfrățească
Și depărtări
Și doruri
Și laude
Și cântec !!**

Brâncușiana

**Mă leg de fiecare frunză-n legănare
De fiecare bob de rouă care cade
De fiecare rază care mângâie**

**Mă leg de fiecare spic în unduire
De fiecare cuib uitat și plâns de vânt
De firul copt al ierbii nedospite,
Să-ți simt căldura ta,
columna fără margini , a marelui Brâncuși !**

**aș vrea să stau la Poarta Sărutului
să prânzesc la Masa Tăcerii
și alături să am Jiul blajin,
să scalde în balade
Măiastra Pasăre,cu ochii proptiți în Soare.**

Mirificul cântec

**Privirea e o lacrimă
Din potirul stelelor
Pașii culeg
Soarele inimii
Smulsa , creasta răsăritului
Va întrerupe mirificul cânt....**

Cântec

Lumina n-are vârsta pieritoare
Purtata-n visul marilor fecioare
Deșarta e a lumii înțepare
Pe a speranței iarba ,lângă ploi
Desperecheam cuvintele între noi
Și lacrimi cerești ardeau pe zare.
Va trece timp încărunțit de vreme
Străfulgerând icoana astei clipe
Și îngeri triști vor bate din aripe
Când vei rămâne singură-n poeme !

Crinul

**Crini de jar își cern tăcerea
Pe nevăzută salba
Atunci când neînțelese drumurile
Nu se pierd sub zăpadă.**

**Nepedepsit izvorul depărtat
cutreiera întrebări
rămâne neînvins hotarul
doar al nopții și al zilei
când drumurile-s ninse,
nostalgica chemare
e legea unui crin.**

Albul poem

**Un flaut dintre umbre
Renaște șterse ritmuri
s-au frânt între izvoare
sălbatică cărări
sub bucolice bolți
secunde zidesc tăcerea
doar ora luminată
răzbește în primăvară.**

Cuget , deci exist !

**Umbră,-soapta necuprinsului
Legănat de legea soarelui**

**Lacrimă,-suprema asfințire
Legată cu fuioare
De noaptea curgătoare !**

**Întrebări și răspunsuri
Teama fără sfârșit**
Toate, absolut de răsărit și amurg .

**Măreție rotundă e răsăritul
Încremenit în unda chemării
Spre incredibila aurora .**

Toamna

**Sub arcada toamnei
Oglinda e regăsită
Bat clopote înțe râuri
Inelul timpului răpus
Mâinile mele întorc
Nedeslușite minutare
Dulce popas între priviri
Aripi de flori
Petrec nemărginirea .**

Pasărea falsă

**Pasărea rece
Vine să fulgere
Statuile albastre ,,,**

**alungată
inghide în aripi lumina
precum sub piatra
miresele ascund făclii
cu ochi de abur
în urma ei rânjește cenușă !
ucigașă pasăre rece
pasăre falsă...**

Muzica

Amiezile sedefii
Sunt rătăcite în simfonii
Din zestrea de lumină
Și a florii de gutui .

Lebede ajunse de sticlă lunii
Se limpezesc în muguri
Deasupra fântânilor albe

Bucuria cuvântului
În fluiere vechi
Înnobilate de sunete
Rapsodie albastră spre râuri

Aripi

**Drumurile noastre
Se întâlnesc pe pleoapa zăpezii
Ca două aripi de pământ
Pe scutul rece al iernii
Boltit curcubeu
Prin firele lui
Mâinile mele
Înveșmântată fântâna
Închide sub flacăra
Văzduhul tăcerilor noastre**

Spre drumul cu oglinzi

**A trecut plutind un cântec
Și roua s-a făcut oglindă
Iar zori le
Făclii la steaua luminii**

**De atunci drumul e un cerc
Purtat mereu în rugă de aștrii !
Cenușa cântecului acela
E ascunsă
La margine de clipă
E zbatere eternă
Spre drumul cu oglinzi.**

Poezia serii

Monezi de frunze și lacrimi de rău
Aprind în drum culori
Mângâietor pe fruntea mea
Grumazul unui cântec și-așterne veșnicia.

În labirintul toamnei
Ard torțe înflorite
Din somnul unui crai.
Se umple zărea cu poezia serii
Sub temelii încinse
Tăcerea se destrama .

Scânteii

**Când incandescența tăcerii
Va învinge ecoul ,
ceasul rătăcit , -caci exista un asemenea ceas –
va îmbrățișa amurgul .**

**ochii mei din aripa zorilor
vor fi scânteii pe destrămate trepte....**

**unde va vor fi glasuri pierdute
în clepsidra de rouă .**

Nuferi de cuvinte

**La hramurile toamnei
Fântâni neprihănite
În temnița luminii așteaptă
Firul apei sfinte**

**Noi cumpănim zidirea sub
sub zodia albasta
a mării sărbători**

**se limpezesc în semne
sublimele cuvinte
când nuferi ca o torță
se aprind în rădăcini .**